

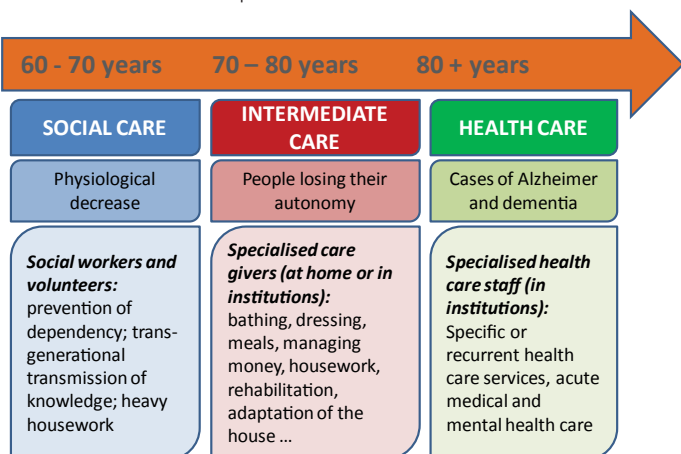
การประเมินการคุ้มครองทางสังคม จากการปรัษาหารีระดับชาติ ข้อเสนอแนะเรื่องการดูแลระยะยาว

หนึ่งในข้อเสนอแนะจากรายงานการประเมินการคุ้มครองทางสังคมจากการปรัษาหารีระดับชาติ คือ “การออกแบบและสร้างระบบหลักประกันการดูแลระยะยาวเชิงสังคม”

การดูแลระยะยาวคืออะไร?

ระบบการดูแลระยะยาวคือ การให้บริการและกิจกรรมที่ผสมผสานกันระหว่างผู้ดูแลที่ไม่เป็นทางการ (ได้แก่ ครอบครัว เพื่อน อาสาสมัคร และ/หรือเพื่อนบ้าน) และ/หรือ บุคลากรอาชีพ (ด้านสุขภาพ สังคม และอื่นๆ) เพื่อให้มั่นใจได้ว่าบุคคลที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้อย่างเต็มที่จะสามารถดำรงการมีคุณภาพชีวิตที่ดีได้อย่างสูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และมีอิสระไม่ต้องอยู่ในภาวะพึ่งพิง สามารถมีส่วนร่วม ได้รับความพึงพอใจ ส่วนตน และมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์สูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้

บริการการดูแลระยะยาวมีสามแบบซึ่งเชื่อมโยงกับระดับของภาวะพึ่งพิงของแต่ละบุคคล

ทำไมเราจึงจำเป็นต้องมีระบบการดูแลระยะยาวในประเทศไทย?

1. เพราะการสนับสนุนโดยครอบครัวไม่ยั่งยืนอีกต่อไป

เนื่องจาก สัดส่วนของผู้สูงอายุ (อายุ 60 ปีขึ้นไป) ต่อประชากรทั้งหมดคาดว่าจะเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 12.4 ในปี พ.ศ. 2554 เป็นร้อยละ 27.1 ในปี พ.ศ. 2593 (UN DESA) นอกจากนี้ จากการที่สตรีอยู่ในกำลังแรงงาน ตลอดจนการย้ายถิ่นของประชากรวัยแรงงาน และการลดลงของอัตราการเจริญพันธุ์ (บุตร 1.6 คนต่อสตรี 1 คน ในปี พ.ศ. 2553) ทำให้ครอบครัวอาจจะไม่สามารถดูแลผู้สูงอายุได้

2. เพราะการสนับสนุนโดยอาสาสมัครและผู้ดูแลแบบไม่เป็นทางการ ไม่สอดคล้องกับความต้องการใหม่ ๆ

ของผู้สูงอายุ สัดส่วนของผู้สูงอายุวัยปลาย (อายุ 80 ปีขึ้นไป) กำลังเพิ่มขึ้นอันเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของอายุคาดเฉลี่ย ประชากรกลุ่มนี้ประสบกับความท้าทาย เช่น สุขภาพที่เสื่อมถอย การมีภาวะโรคเรื้อรังและโรคไม่ติดต่อซ้ำซ้อน (เช่น ความดันโลหิตสูง มะเร็ง และเบาหวาน) การทำงานของร่างกายมีข้อจำกัด เช่น ความจำเสื่อม ภาวะสมองเสื่อมและความพิการ ทำให้ต้องอยู่ในภาวะพึ่งพิงและต้องการการดูแลเฉพาะด้าน

ประเทศไทยจำเป็นต้องออกแบบระบบการดูแลระยะยาวอย่างครบถ้วนรอบด้าน

ระบบนี้จะปรับให้เหมาะสมกับลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางประชากรและสังคมที่กำลังเกิดขึ้นในประเทศไทย โดยจะช่วยแบ่งเบาภาระจากครอบครัวและชุมชนไปให้ผู้ดูแลที่ได้รับเงินเดือนและบุคลากรทางการแพทย์ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทเรียนและความคิดริเริ่มที่มีอยู่แล้วในประเทศไทย

Social protection assessment based national dialogue:

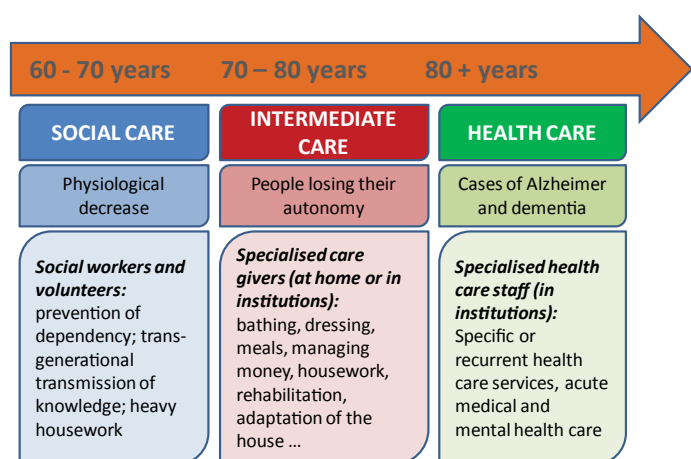
Recommendation on long-term care

One of the main recommendations of the assessment based national dialogue (ABND) report is to *“design and establish a long-term social care insurance system”*.

What is long-term care?

A long-term care (LTC) system provides a collection of complementary services and activities undertaken by informal care givers (family, friends, volunteers, and/or neighbours) and/or professionals (health, social, and others) to ensure that a person who is not fully capable of self-care can maintain the highest possible quality of life, with the greatest possible degree of independence, autonomy, participation, personal fulfilment, and human dignity.

There are three types of long-term care services which are linked to a person's level of dependency:

Why do we need a long-term care system in Thailand?

1/ The support provided by families is no longer sustainable due to the projected increase in the proportion of older persons (60+) in the total population - from 12.4 per cent in 2011 to 27.1 per cent in 2050 (UN DESA); to the feminisation of the workforce; internal migration amongst the working age population; and decreasing fertility rates (1.6 children/woman in 2010).

2/ The support provided by volunteers and informal care givers is not adapted to the new needs of the elderly; the proportion of “older-olds” (80 years and over) is rising as a consequence of increasing life expectancy. This category of the population faces challenges such as health deterioration, multiple non-communicable and chronic diseases (such as hypertension, cancer, and diabetes), functional limitations such as memory loss, dementia and disabilities which result in dependency and require specialised care.

Thailand needs to embark on the design of a comprehensive LTC system.

This system would be adapted to the demographic and social changes occurring in Thailand. It would enable a shift in the share of the burden from the families and communities to salaried care givers and medical staff. It would take stock of existing initiatives and lessons learned in Thailand.

